

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΗΣ ΧΙΟΝΟΝΙΦΑΔΑΣ

Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, στην πρωτεύουσα της όμορφης Γαλλίας, στο γνωστό μνημείο, που ονομάζεται ‘Πύργος του Άιφελ’, βρισκόταν ένα νεογέννητο μωρό. Βασικά, για να είμαστε ακριβείς, μια μικρή χιονονιφάδα. Εκεί ψηλά στην κορυφή, καθώς η μητέρα της μικρής την κρατούσε στην αγκαλιά της, ένας δυνατός άνεμος παρέσυρε τη χιονονιφάδα μακριά από την οικογένειά της.

Το ταξίδι της ήταν μακρύ και δύσκολο. Κατευθύνθηκε προς τη Γερμανία και προχώρησε προς την Αυστρία. Ύστερα πέρασε την Ουγγαρία, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία και τη Μαύρη Θάλασσα κι έφτασε στην πρωτεύουσα της Ρωσίας, τη Μόσχα. Στο τέλος προσγειώθηκε πάνω σε μια γέρικη βελανιδιά, δίπλα σ’ έναν ποταμό.

Η μικρή χιονονιφάδα καρφώθηκε σε ένα από τα μυτερά κλαδιά της βελανιδιάς και πονεμένη, άρχισε να κλαίει. Η βελανιδιά συγκινημένη, έσκυψε και την αγκάλιασε με ένα από τα φύλλα της. Έτσι αποφάσισε να γίνει ο κηδεμόνας της. Μέρες και μέρες τη φρόντιζε. Την ξύπναγε τα πρωινά και την τάιζε με τα φύλλα της, την ξεδιψούσε με το νερό που απορροφούσαν οι ρίζες της και τα βράδια την κοίμιζε στη ζεστή της

κουφάλα λέγοντάς της ιστορίες για πουλιά. Κι αν κρύωνε, τη σκέπαζε με τα τσόφλια των καρπών της.

Έτσι πέρασαν οι μέρες. Πέρασαν μήνες ολόκληροι, ώσπου έμεινε μόνο ένα φύλλο στη βελανιδιά. Εκείνη τη μέρα η βελανιδιά, ξέροντας ότι ο θάνατός της ήταν βέβαιος αν αποχωριζόταν το τελευταίο της φύλλο, είπε στην χιονονιφάδα πως βρέθηκε εκεί. Της είπε για το Παρίσι και στο τέλος, δίνοντάς της το τελευταίο της φύλλο της είπε:

-Πάρε αυτό, πήγαινε στην οικογένειά σου και μην κοιτάξεις ποτέ πίσω.

-Μα... απάντησε η χιονονιφάδα.

-Κάνε ό,τι σου λέω, αν με αγαπάς.

Και η χιονονιφάδα κλαίγοντας ξεκίνησε το ταξίδι της. Χωρίς να ρίξει ούτε μια ματιά στον παγωμένο κορμό του άψυχου δέντρου.

Καθώς ταξίδευε, είδε ένα πουλάκι με την οικογένειά του. Το πουλάκι ήταν καλά, μα οι γονείς του πέθαιναν από το κρύο και την πείνα. Νιώθοντας ένα σφίξιμο στην καρδιά της, τους γύρισε την πλάτη, μα καταλαβαίνοντας τον πόνο του μικρού πουλιού, μιας και η βελανιδιά είχε πεθάνει για τους ίδιους λόγους, τους έδωσε το φύλλο. Το δέντρο της είχε δώσει ένα πολύ σημαντικό μάθημα, να θυσιάζει τη ζωή της για κάποιον που τη χρειάζεται.

Φτάνοντας στο Παρίσι, είδε χιλιάδες χιονονιφάδες να φεύγουν για τις κρύες χώρες. Ανέβηκε στον Πύργο του Άιφελ και συνάντησε ένα λυπημένο ζευγάρι. Μόλις την είδαν, άρχισαν να κλαίνε από συγκίνηση.

-Γλυκιά μου, εσύ είσαι;

-Σε μένα μιλάτε;

Κι έτσι της εξήγησαν ό,τι είχε γίνει, πως είναι οι γονείς της δηλαδή, και της είπαν ότι πρέπει να φύγουν για να μην λιώσουν. Μα τότε μια ηλιαχτίδα την τύφλωσε και, λιώνοντας στα χέρια των γονιών της, κοιμήθηκε βαθιά.

Ιωάννα Α.
Ναταλία Ζάρα